

HADZSI DIMITAR

Él, ma is él még! Fenn a Balkánon
gyötrődik, s vére patakzik bőven,
melléből vérzik széles nyíláson,
bár virult ifjan, férfi-erőben.

Mellette puska, kinullt a kézből,
s fekszik elejtve csonka szablyája;
szeme sötétül, homloka szédül,
szór a világra átkot a szája.

Fekszik az ifjú, s fönt delelőben
perzselve nap süt, süjt a vidékre;
aratóének száll a mezőben,
s még erősebben buzog a vére.

Most aratás van... Rabnók, az ének
búsan bolyongjon! Perzselve, fény, hullj!
Forrósdj, rabföld! Meghal vitézed,
elvérezik ő is... Ó, te hang, némuj!

Harcban ki elhull érted, szabadság,
nem hal meg, él az! Példa a sorsa,
sajnálja ég s föld, híret vadak s fák
zengik, s dalolnak dalnokok róla...

Sas szárnya néki árnyat vet szépen,
sebe nyílásán farkasnak nyelve,
hős madár, sólyom köröz az égen
jóbarátként a hősrre ügyelve.

Leszáll az este, hold is világol,
széjjel az égen csillagok égnek,
zúg az erdő a szél rohamától,
bűg a Balkánból hajduska-ének!

Tündérek jönnek tiszta fehérben,
mind csodaszépek, énekük csendül,
zöld füvön lengve, fű-remegésben
gyűlnek a hóhöz, mind odalendül.

Balzsammal hajlik egyik a sebre,
másik harmattal arcát locsolja,
harmadik ajkát csókolja egyre,
ő pedig ébred édes mosollyal.

„Húgom, te mondd meg – hol van Karadzsa?
Te mondd meg, esküdt seregem hol van?
S lelkemet újrad majd kiszakassza –
lássatok engem, hűgocska, holtan!”

Kezük fonódik, egymást ölelve
fölemelkednek, íme, magosra,
keresik, hol van Karadzsa lelke,
hajnalodásig szállnak dalolva...

Virrad a Balkán! Kisüt a napja,
hős fekszik ottan szivárgó sebbel,
sebet a farkas tisztára nyalja,
s nap delel újra – sugara perzsel!

Nagy László fordítása

A BOLGÁR
IRODALOM
KISTÜKRE